కుమారి

కుమారి శిరిపురపు జిజియ

కుమారి చక్కని చుక్క. ఆ అమ్మాయి సౌందర్య రాశి. అంతకంటే ఏమాటలతో ఆ అమ్మాయి అందాన్ని వర్ణించినా ఇంతకంటే ఎక్కువ అర్థంవస్తుందనుకోను! ఆ కుమారికి మధు అని పదేళ్ళ తమ్ముడుకూడా వున్నాడు. మధుకూడా చాలా బాగుంటాడు. చిన్నతనం అవడంవల్ల అల్లరితనంకూడా మధుకి తోడుగా వుంది. కుమారి ముఖారవిందం చంద్ర బింబంకంటే ఏమాత్రం తీసిపోదంటే నమ్మండి. నొక్కునొక్కుల జుట్టు ముచ్చటైన రెండు జడలు, పసిమి బంగారూ మేను ఛాయ, ముత్యాల పలువరస, ఇంకాయేమి చెప్పమంటారు. నిండుయౌవనంతో మిసమిసలాడుతున్న జవ్వని. ఆ అందానికి తోడు కుబేరపుత్రి. తన సౌందర్య సంపదతోపాటు తండ్రి కుబేర సంపదతోపాటు ఆమెకింకో సంపదకూడా భగవంతుడు ప్రసాదించాడు. ఆ మూడో సంపద మనలో కొంతమందికి తప్పకుండా వుండి వుంటుందని నానమ్మకం. ఆసంపద మానవుని దరిజేరితే ఎప్పటికో ఒకప్పుడు అధోగతే సుమా!

కుమారి ఇంటరు రెండోసంవత్సరం చదువుతోంది ఆమె మాటకు ఎదురనేదుంటేగా ఆమెకోరికలకి ఒక అంతనేది ఉండడానికి! ఇంట్లో యే ఒక్కరూ ఆమెమాటలకి ఎదురు చెప్పేవారే కాదు. తూర్పు తెలతెలవారుతూ వుంటుంది. ఇంకా ప్రకృతిమాత మేల్కొంచలేదు. జీవకోటి విశ్రాంతికి భంగం వాటిల్లే సమయం ఆసన్నమౌతోంది. ఒక చిన్న పెంకుటింటి వసారాలో ఒక నవ యౌవన సంపన్నుడు నులకమంచంమీద దుప్పటికూడా లేకుండా తలగడ నుంచుకొని నిద్రపోతున్నాడు. నిద్ర సుఖం ఎరుగదంటారిదే కాబోలు! అతనికి యిరవై అయిదు సంవత్సరాల వయస్సుంటుంది. కండపుష్టిగల యువకుడు. అతను నిద్రలో ఒకసారి కదిలాడు. నిద్రలో కూడా అతని మేను చమరుస్తోంది. పాపం! ఆ వయస్సులో మిగతా అందరి యువకుల్లా ఆశాలతల్లో వుయ్యాలలూగడానికి కూడా నోచుకోలేదు కాబోలు! పాపం. నిర్భాగ్యుడు. కొంతసేపటినుండి ఆ ముఖం వైపేచూస్తూ అతని దురవస్తకి విలపిస్తూ ప్రక్కనే నేలమీద చతికిలబడి కూర్చున్న యీ నిర్భాగ్యరాలు చెమ్మగిలిన కళ్లను తన పమిట చెంగుతో ఒత్తుకుంటుంది. ఆమె యీ నిర్భాగ్యుని మాతృదేవత. ఆమె యనుభవాలను జీర్ణింప జేసుకున్నా, గతాన్ని తలచుకొని కన్నీరు కార్చకుండా వుండలేకపోతున్న ఒకానొకయబల. ఆమె భర్త బ్రతికివున్న కాలంలో వారుకూడా చాలా హోదాతో బ్రతికారు. అయితేనేం!—భగవంతుడు చిన్నచూపు చూచినప్పుడెవరైనా అంతే. ఆమె కన్నవారూ యిచ్చారు చాలా ఆస్తి. భర్తకూడా డబ్బుగలవాడు. ఆ ధనవంతులకి లేకలేక ఒకకుమారుడు జన్మించాడు. వారి ఆనందానికంతు లేకపోయింది. ఆ కుమారుణ్ణి అరిచేతుల్లో పెంచారు. ఆనాటి గారాలబిడ్డ యీనాడానులక మంచంమీద దుప్పటికికూడా నోచుకోక ఎలా నిద్రిస్తున్నాడో చూడండి — అతను ప్రక్కకి ఒత్తిగిలినప్పుడు అతని శరీరం నులక తాళ్ల ఒత్తిడికి ఎర్రగా కందిపోయింది. ఆదృశ్యం చూడలేకా మాతృమూర్తి ఒక్కక్షణం కళ్లుమూసుకుంది.

తన భర్త వుద్యోగంకూడాచేసేవారు. అప్పుడెంతో మంది స్నేహితులుండేవారు. పెద్దపెద్ద హోదాల్లో వున్న బంధువులెంతమందో వుండేవారు. తన భర్త చావుతోపాటు ఆమెకళ్లముందునుండి వీరంతా అదృశ్యమై పోయారు.

కొంచెం కొంచెం వెలుగువస్తోంది. ఆమె గోడకు తగిలించి మినుకు మినుకుమంటూ వెలుగలేక వెలుగుతూన్న చిమ్నీ వత్తి తగ్గించింది. కాకులు కావు కావుమంటూ ప్రయాణ సన్నాహాలు చేస్తున్నాయి. ఆ అరుపులు విని ఇంతవరకూ నిద్రపోతూన్న కుమారుడు బద్ధకంగా ఒళ్లు విరుచుకుంటూ లేచి మంచంలో కూర్చుంటాడు. అంతలోకి తల్లినిచూచి "ఏమమ్మా! అప్పుడే లేచావా ?" అని ప్రశ్నిస్తాడు.

"నిశ్చింతగా నిద్రపోయేరోజులు మీనాన్నగారితోనే పోయాయి నాయనా. నేనెలా బాధపడినా ఈ చిన్న వయస్సులో నీవు పడే కష్టాలనుచూస్తూంటే గుండె బ్రద్దలవుతోంది" అని కన్నీరు తుడుచుకుంటుంది.

ప్రకాశం తల్లిమాటలకు ఒక నిట్టూర్పు విడిచి ఇంట్లోకి వెడతాడు. కమలమ్మగారుకూడా ప్రకాశం వెనకనే యింట్లోకి వెళ్ళి కాఫీ ప్రయత్నంలో వుంటుంది. కాఫీపొడి కొంచెంవుంది. కాని పాలు ఎలా ? ఆమె దగ్గర ఒక్క అణావుంది. ఆ అణా కెక్కడో పాలు తీసుకొచ్చి ప్రకాశానికి కాఫీ తయారుచేస్తుంది. ప్రకాశం చాలారోజులనుండి వుద్యోగానికి ప్రయత్నంచేస్తున్నాడు. బి. ఏ. చదివాడు. కానేమిలాభం? కడుపులో మాడుతూంటే ఎన్నెన్నో ఆశలతో చదివిన ఈ బి. ఏ. లు ఎమ్. ఏలు కూడుపెట్టవేం ? ప్రకాశానికి ఒక్కొక్కప్పుడు పట్టలేనంత కోపంవస్తుంది తన బి. ఏ సర్టిఫికెట్టుమీద.

తల్లి యిచ్చిన కాఫీ త్రాగుతూ ఆలోచిస్తూంటూ డీవూ టెక్కడెక్కడ తిరుగాలా అని. ఈవేళ చేతిలో బొత్తిగా చిల్లిగవ్వకూడలేదు. తల్లి చెబుతుందెవరి దగ్గరన్నా యొక అర్ధరూపాయి అప్పుతెస్తానని— మధ్యాహ్నం కొడుక్కి కాఫీకైనా పనికివస్తుందనామెయూహ. కాని బీదతనంలోవున్నా అతని తరహా వేరు. కూడులేకపోతే మలమలమాడియన్నా చావాలిగాని ఒకరిదగ్గిర అప్పుతేవద్దంటాడు. ఉన్న దాంట్లోనే పొదుపుగా వాడుకోవాలంటాడు. లేనిపోని డాంబికాలతనికి పనికిరావు. ధనవంతులంటే అతనికొకరకమైన ఏహ్యభావంకూడావుంది. ఆ కాఫీ త్రాగి బయలుదేరాడు. కమలమ్మగారు తన భర్త స్నేహితుల్ని జ్ఞాపకంతెచ్చుకుంటూ ప్రకాశానికొక సలహాయిచ్చింది. తన భర్తకు రమేష చంద్రుడు చాలామంచి స్నేహితుడు. భర్త మరణానంతరం వారికీ, వీరికీ సన్నిహితం సన్నగిలింది. అయినా పూర్వపుస్నేహితుడు జ్ఞప్తిలో వుంటే స్నేహితుని కుమారునికి తప్పక సహాయం చేస్తాడనే యాశతో తల్లి కుమారుని బ్రతిమాలుతుందొక్కసారి పోయి రమేష చంద్రుని చూసిరమ్మని. ప్రకాశానికిష్టంలేదు. కాని తల్లి ప్రోద్బలంమీద చివరికి ఒప్పుకోక తప్పింది కాదు. రమేష చంద్రుని యిల్లుకనుక్కొని వెళ్లేసరికి పదకొండుగంటలయింది. ప్రకాశం ఆ యింటిని సమీపిస్తాడు. పెద్ద ప్రహరీగోడ. ఆ గోడమీద రకరకాల లతలల్లుకొని వుంటాయి. మధ్యలో ఒక గేటువుంటుంది. దానికికూడా రకరకాల లతలల్లుకొని పూలు వ్రేలాడుతూవుంటాయి. గేటు దగ్గరనుండి సింహద్వారంవరకూ ఒక ఆర్చీపందిరిని అమర్చారు. దానిమీదకూడా చక్కని లతలున్నాయి. దానికిరు ప్రక్కలా చక్కని పూల మొక్కలెన్నోవున్నాయి. అన్నీ విరపూచివున్నాయి. చూడటానికెంతో కనులపండువుగావుంది. అంతలోనే ఎడమప్రక్క కన్నులకు కొట్టవచ్చినట్లొక ఎర్రగులాబీ పువ్వు కనిపించింది. ప్రకాశానికెర్రగులాబీయంటే చాలా యిష్టం. చిన్నతనంలో వారింట్లో ఎన్నో ఎర్రగులాబీలుండేవి. ఆ గులాబీపైపే రెప్పవాల్చకుండా చూస్తూ వుంటాడు. ఇంతలోకి "కళ్లు కనిపించడంలేదూ—త్రోవలో నిలబడి ఏమిటా పొగరు ? మర్యాద, మట్టు" — ... మరి తిరిగి చూడకుండా నవనాగరీకతంతా మూర్తీభవిస్తున్న ఒకలతాంగి మెరుపులా మెరిసి పురుములా గర్జించి క్షణంలో మాయమైపోయింది. ప్రకాశానికా క్షణంలో ఏలోకంలో వున్నదీకూడ జ్ఞాపకంరాలేదు. ఇది రమేష చంద్రునిగారిల్లేనా అని అనుమానంతో యింకోసారి బోర్డుచూసి సంతృప్తి పడతాడు. తర్వాత నెమ్మదిగా ధైర్యం తెచ్చుకుని ముందడుగు వేస్తాడు. చివరికి రమేషచంద్రుని సమక్షంలో చేర్చబడతాడు.

రమేషచంద్రునికి షుమారు 50 సం॥ వయసుం

టుంది. ఆజానుబాహుడు. మంచి బలమైన మనిషి. ముఖం చాలా ప్రశాంతంగా వుంటుంది. ఆ ప్రశాంత మయిన ముఖం చూశాక అంతక్రితం జరిగిన విషయాన్ని ప్రకాశం పూర్తిగా మరచిపోయాడు. తనముందు నిలబడివున్న యువకుడ్ని చూడగానే రమేషచంద్రుని కేమిటో జ్ఞాపకం వస్తూంనట్లనిపించింది. కాని జ్ఞాపకం తెచ్చుకోలేకపోతున్నాడు. ఆ అబ్బాయి ముఖం చూస్తుంటే యెవరినో చూసినట్లుంది. కాని సరిగా జ్ఞాపకం రావడంలేదు. కాని అప్తునివలె అనిపించ సాగింది.

ప్రకాశం తన విషయాలన్నీ వివరంగా తెలియ పరిచాడు. ఆ కుర్రవాడు తన స్నేహితుని కుమారు డని తెలియగానే రమేషచంద్రునికెంతో సంతోష మవుతుంది. కాని వారి దీనావస్థను విచారించక పోలేదు. చివరికి తన ఆఫీసులోనే యొక వుద్యోగం యిచ్చే ఏర్పాటుచేస్తాడు. ప్రకాశం అనందంతో వారికి హృదయపూర్వక నమస్కృతు లర్పించి బయ టికి వస్తాడు. గేటు తెరచుకుని ఎండ చుర్రుమని పిస్తున్నా లెక్కచెయ్యకుండా త్వరత్వరగా అడుగులు వేసుకుంటూ యింటికిచేరి తల్లికి సంతోష వార్త చేరవేస్తాడు. ఆమెంతో ఆనందిస్తుంది. ఆ రోజు మొదలు రోజూ ఆఫీసుకువెళ్లి శ్రద్ధగా పని చేస్తూంటాడు. తన స్నేహితుని కుమారుడవటంవల్ల కేవలం వుద్యోగివలెకాక జీతంతో మరికొంత డబ్బు కూడా ముట్టచెబుతూ వుంటూరు రమేష్‌గారు. ఇలా 5, 6 నెలలు గడుస్తాయి. ఇప్పుడు ప్రకాశం ఒక డీసెంటుగావున్న యిల్లు అద్దెకు తీసుకున్నాడు. ఏలోటూ లేకుండా హాయిగారోజులు గడుపుతున్నాడు తల్లితో. రోజూ ఎప్పటిలా శ్రద్ధగావెళ్ళి ఆఫీసు పనిచేసుకుంటూ వున్నాడు. రమేషచంద్రునికి ప్రకాశం ఎంతో ప్రీతిపాత్రుడయ్యాడు. ఒక రోజు రమేష చంద్రుడు తనకుమార్తె పుట్టినరోజు విందుకుపిలిస్తే ప్రకాశం వెళ్తాడు. విందులో రమేషచంద్రుడు తన కుమార్తెను పరిచయంచేస్తాడు ప్రకాశానికి. ఆమెను చూడగానే ప్రకాశానికి స్మృతిపథంలో చటుక్కున ఒక మెరుపుమెరిసి ఆ నాటి వురుము జ్ఞాపకానికొచ్చి చిరునవ్వు అతనికి తెలియకుండానే యతని పెదవులపై నాట్యం చేసింది. "ప్రకాశం ఇదివరకు మా కుమారిని తెలుసా ? నవ్వుతున్నావేం నాయనా ?" అని రమేష్‌గారు ప్రశ్నిస్తారు.

"నాకు బాగా తెలియదుగాని మొదటిసారి మిమ్మల్ని కలుసుకోవడానికి వచ్చినప్పుడు చూశా నండి" అని జవాబిస్తాడు. ఈ మాట వినగానే కుమారికారోజతన్ని తనేమేమన్నదో అన్నీ జ్ఞాపకం వచ్చి సిగ్గుపడుతుంది. తర్వాత కుమారి చాలా సేపత నితో అవీ ఇవీ మాట్లాడుతూనే వుంటుంది. విందు పూర్తి అయ్యేక వెళ్ళేముందప్పుడప్పుడూ వస్తూండ మని ప్రకాశంతో చెబుతుంది. ప్రకాశంయొక్క రూపురేఖలు కుమారిని ఆకర్షించాయి. ప్రకాశం తండ్రితో పనివుండి వచ్చినప్పుడల్లా కుమారి ప్రకా శంతో ఎంతో ఆప్యాయంగా మాట్లాడుతూవుండేది. ఆమెలో ప్రకాశంపేరు వినగానే ఏదో సంచలనం కలగటం మొదలుపెట్టింది.

ఒక రోజు కుమారి వివాహ ప్రస్తావనవస్తే ప్రకాశంపేరు చల్లగా వూదుతుంది తండ్రి చెవిలో: తల్లి అందుకు ఒప్పుకోదు. రమేష్‌గారు ప్రకాశం నడవడివైపు మొగ్గుతారు అతని ధనంపైకంటే కాని కుమారి తల్లికేమాత్రం యిష్టంలేకపోతుంది బీద వాడి కివ్వడానికి. కుమారి మంకుపట్టుపట్టడంవల్ల తల్లికూడా కుమార్తెను వ్యతిరేకంగా చెప్పలేక పోయింది. కుమారి యొకరు చెప్పినా వినేమనిషి కాదనే విషయం అందరికీ తెలుసు. ఒక రోజు రమేష్‌గారు ప్రకాశంతో చూచాయగా విషయం తెలియజేస్తారు. ప్రకాశానికేమాత్రం యిష్టంలేదు. ధనవంతులతో సంబంధ బాంధవ్యాలంటే అతనికి గిట్టదు. అందులో కుమారి ప్రతాపం మొదటిరోజునే సింహద్వారం చూడకముందే చవిచూచాడాయెను. ఈ విషయం కమలమ్మగారికికూడా రమేష్‌గారు కబురు చేస్తారు. ఆమెకెంతో సంతోషమవుతుంది. ప్రకాశం నాన్నగారే బ్రతికివుంటే యిద్దరి స్నేహితులమధ్యా బంధుత్వం పొడసూపుతున్నందుకెంతో ఆనందించే వారు. ఆమెంతో సంతోషంతో ప్రకాశంతో చెబు

తుంది రెండు కుటుంబాలూ కలవబోతున్నందుకు తనెంతో అదృష్టవంతురాలనని. కాని ప్రకాశం ముభావంగా వుంటాడు. తల్లికి కారణం అవగాహనం కాక తికమకలౌతుంది. చివరికి కుమారి ప్రవర్తన గురించి తల్లికి చెబుతాడు ప్రకాశం. కాని తల్లి దానికంత ప్రాముఖ్యత యివ్వదు. తన కోరకైనా ఆమెను పెండ్లిచేసుకోమని మరీ మరీ చెబుతుంది. అటుమాస్తే రమేషచంద్రుని మంచితనం ప్రకాశం కాళ్ళకి బందాలు వేస్తోంది. చివరి ప్రయత్నంగా ఒకసారి కుమారితో మాట్లాడాలనుకుంటాడు ప్రకాశం.

"మీరా! నాన్నగారు యింట్లో లేరే. ఇప్పుడే ఎక్కడికో వెళ్ళారు. నాన్నగారితో మాట్లాడడానికి వచ్చారా?"

"లేదు. మీతోనే మాట్లాడదామని వచ్చాను."

"నాతోనా, కూర్చోండి" - అని తను కూర్చుని అతనేమి మాట్లాడతాడోనని అతని ముఖంవైపే చూస్తూ వుంటుంది. ఫాన్ గాలి కతనిక్రాపు చెరిగి కొన్ని వెంట్రుకలు ముందుకుపడి అటూ ఇటూ కదులుతూ చూడ ముచ్చటగా వుంటాయి. అతని ముఖంవైపు చూస్తూ తను తండ్రితో చెప్పిన విషయం జ్ఞాపకం రాగా సిగ్గుతో తలవంచుకొంటుంది.

"కుమారీ! ఒక విషయం చెబుతాను. మీరు తొందరపడకుండా నిదానంగా ఆలోచించండి. నన్ను మాత్రం అపార్థం చేసుకోకండి. మీ నాన్నగారు నన్నొక విషయం అడిగారు. అది మీకుకూడా తెలిసే వుండాలి. నేను బీదవాడ్ని. మీరేమో ధనవంతులు. మీరు నన్ను చేసుకుని మాత్రం ఏమిసుఖపడతారు! మీకు కార్లూ, మేడలూ, కావలసినంతమంది దాసదాసీజనం వుంటారు. మీరు మా యింటికివస్తే అవేమీ వుండవు. అన్నీ నేను బాగా ఆలోచించే వచ్చాను — మిమ్మల్ని త్వరపడవద్దని చెప్పడానికి. మీరు 'ఊ' అంటే ఎంతోమంది ధనవంతులు వస్తారు. మీరు సుఖంగా వుండొచ్చు" అని చెబుతాడు.

ఈ మాటలువిని కుమారి చిన్నబుచ్చుకొంటుంది. అంతా విన్నాక చెబుతుంది—

"నేను ప్రేమించేది మనిషినిగాని డబ్బునుకాదు. నాకీడబ్బేమీ అవసరంలేదు. నేను ఒకసారి నిశ్చయానికి వచ్చానంటే దాన్ని నా జన్మలో మార్చుకోవడం నా కలవాటులేదు. నాకు కావలసింది మీరు. కాని మీ డబ్బుకాదు. కనుక మీరేమీ నా గురించి విచారించనవుసరంలేదు" అని చెబుతుంది. ఇది విన్నాక ప్రకాశానికేమి చెప్పడానికీ తోచక తలవంచుకుంటాడు. కుమారి విజయగర్వంతో ఆ లేత పెదాలపై చిరునవ్వు చిందిస్తుంది.

కొద్దికాలంలో కుమారికీ, ప్రకాశానికీ వివాహం అతివైభవంగా జరుగుతుంది. కుమారి ప్రకాశం యింటికివస్తుంది. మొదట్లో సంతోషంగానే వుంటుంది. ఏలోటూ కనిపించదు. కమలమ్మగారు ఎంతో ప్రేమతో ప్రకాశంకంటేకూడా ఎక్కువగా చూసుకొంటూవుంటారు. గొప్పయింటిబిడ్డకదా అని గ్లానుతో నీళ్లు ముంచుకుంటే యెక్కడ అలసిపోతుందోనని ఎంతో కనిపెట్టుకొని వుంటూ వుంటారు. కాని కుమారికి ప్రకాశంమీదవున్న ప్రేమువల్ల కొంతకాలం వరకూ ఏవిషయంమీదకీ మనసు వెళ్ళలేదు కాని కొన్నాళ్ళకి కారులేనిలోటూ, దాసీలులేనిలోటూ కన్పించసాగింది. ఒక రోజేదో సినిమాకి వెళ్ళాలనుకుంటారు. వారు వెళ్ళేసరికి సినిమా మొదలు పెడతారు. ఆ సమయంలో కుమారి అసలు తత్వం నెమ్మదిగా తలెత్తి నేను నిన్నొదిలి ఎక్కడికీ పోలేదన్నట్లు కారులేదన్న కోపంతో బయటపడుతుంది. కారుంటే సినిమాకి వచ్చేవాళ్లం అంటుంది కొంచెం విసురుగా. ప్రకాశం మాట వినీవిననట్లూరుకుంటాడు. అప్పటినుండీ ఆమెకేవేవో లోపాలు కన్పిస్తూనే వుండేవి. చివరికి కమలమ్మగారిమీదకూడా విసుక్కుంటూ వుండేది. కాని యామె "చిన్నతనం" అనుకుని వూరుకునేది. ఒక రోజేదో చిన్న విషయానికి ప్రకాశంతో మాట్లాడటం మానివేస్తుంది. ప్రకాశం అందుకుంటాడు "కుమారి! అందుకేగా నేను ముందే ఎన్ని విధాలో

చెప్పాను. నీవు చిన్నతనంనుండి గొప్ప యింట్లో పెరిగావు. ఇక్కడ వుండలేవు. ఈ నిర్భాగ్యుణ్ణి పెండ్లిచేసుకోవద్దని ఎన్నిసార్లుచెప్పినా విన్నావు కాదు. ఇప్పుడెందుకు బాధపడతావు? కారు కావాలంటే నేనెలా తెస్తాను! నేను ధనవంతుణ్ణి కాదుగా!"

"మీకు లేకపోతే మా నాన్నగార్ని అడగ్గూడదా?"

"కుమారీ! అయితే పూర్తిగా నన్నింకా అర్థం చేసుకోలేదన్నమాట నీవు. నేను యింకొకరి దగ్గర అడిగి తెచ్చుకునేవాణ్ణిగాదు. వున్నంతలోనే సరిపెట్టుకునే స్వభావంనాది. నీవు నా భార్యవు కనుక నాకీ విషయాల్లో సహాయంగా వుంటావని ఎంతో ఆశపడ్డాను. ఇప్పటికయినా నీవు నన్నర్థం చేసుకుంటే మనమెంతో హాయిగా వుంటాం."

"హు! హాయి. నా ఆస్తి నేను తెచ్చుకుంటానంటే మీకేంపోయింది. ఇంకా హాయిగా యిలానే వుండాలిట. నేనుండలేను - మీలాగ నులకమంచం మీద పడుకునే గతి నాకేం పట్టింది? ఊ - అంటే ఏడ్పైనా వస్తుందినాకు. ఇక నేనుండలేనిక్కడ" అని మరి ప్రకాశం మాటకి ఎదురుచూడకుండా కట్టుగుడ్డల్తో తండ్రిగారింటికి వెళ్ళిపోతుంది కుమారి. తండ్రికి జరిగిందంతా చెబుతుంది. కుమారి మూర్ఖతకి తండ్రి ఒక నిట్టూర్పు విడుస్తాడు. కాని తల్లి "నేచెబితే వింటేగా. అమ్మాయీ! అతనే కావాలి. డబ్బు అవసరంలేదని మంకుపట్టు పట్టావే? ఇప్పటికైనా తెలిసిందా? అనుభవించు. ఎవరికి?" అని ఎత్తిపొడుస్తుంది.

ప్రకాశం ఎంతో బాధపడతాడు. కమలమ్మగారు కంటనీరు పెట్టుకుంటుంది. ప్రకాశం అంటాడు "అమ్మా! ఇప్పటికైనా తెలిసిందా? నేను చెబితే విన్నావుకాదుగా! అంతేనమ్మా గొప్పవాళ్లు" అని వూరుకుంటాడు. ఆఫీసులో మామా అల్లుళ్లు ఒకరి ముఖం ఒకరు చూసుకోలేకపోతున్నారు. ప్రకాశాన్ని పూర్తిగా అర్థంచేసుకున్నాడు రమేష్‌గారు. తన కూతుర్నిప్పటికైనా త్రోవలో పెడితే దానికి ప్రకాశమే సమర్థుడని ఆయన కెంతో నమ్మకంవుంది. ఆ నమ్మకంతోనే ధైర్యం తెచ్చుకుని వూరుకుంటాడు.

కుమారి యింటికి వచ్చాక అన్ని సౌఖ్యాలూ వచ్చాయి. మళ్లా పూర్వంలా సంతోషంగా వుండసాగింది. తమ్ముడు యిప్పుడు కొంచెం పెద్దవాడయ్యాడు. అక్క చేసింది పొరపాటే అని మధుకి కూడా అనిపించింది. కాని అక్కతో అంటే ఇంకేమయినా వుందా? ఒక్కసారి ప్రకాశం దగ్గరకి వెళ్లి కూర్చునేవాడు. అక్క చేసిన పనికి బావగారి దగ్గర సిగ్గుపడేవాడు మధు. ఎలాగయినా అక్కని మార్చాలని మధుకి బాగావుంది. కాని తనతో ఏమవుతుంది? ఒకసారి కుమారి, మధు వర్షంలో తడవడం జరుగుతుంది. మధుకి ఆ మరునాడు జ్వరం వస్తుంది. అదేపోతుంది అనుకున్నారు. కాని రోజురోజుకీ ఎక్కువ అవడమేగాని తగ్గడంలేదు. మధుకి బావని చూడాలనే కోరికకూడా రోజురోజుకీ ఎక్కువ అవడం వల్ల ఒక రోజు నాన్నగారితో చెబుతాడు. రమేష్ చంద్రగారా కబురు ప్రకాశంతో చెబుతారు. ప్రకాశానికికూడా మధు అంటే చాలాయిష్టం. ఎంత చిన్నతనం అయితేనేం అన్ని విషయాలనీ అర్థంచేసుకోగల సామర్థ్యతవుంది మధులో అదే లోపించింది కుమారిలో.

ప్రకాశం యింటికిరాగానే మామగారెంతో సంతోషించారు. మధుకి నిజంగా జ్వరం సగం తగ్గిపోయినట్లనిపించింది. ప్రకాశం మధు దగ్గర కొంచెం సేపు కూర్చుని వెళ్ళిపోయాడు. అతను వచ్చినప్పుడు కుమారి తనగదిలోనుండి ప్రకాశాన్ని చూడటం జరిగింది. అతను వెళ్ళిపోయాక కుమారిలో ఏదో మార్పు రావడం మొదలుపెట్టింది. ఆరోజు సాయంత్రం ఏకాంతంగా తోటలో కూర్చుని వుంటుంది. ఆరోజు వరకూ లేనిలోటేదో ఆరోజున్నట్లనిపించింది కుమారికి. ప్రకాశంలోని శాంతం, అతని ముఖం అన్నీ జ్ఞాపకం రాసాగాయి. తన మనస్సులో ఏదో దేవినట్లనిపించింది. ఆమె కారోజు సరిగా నిద్రపట్టలేదు. ఏమేమిటో ఆలోచిస్తూనే పడుకుంది. అర్థరాత్రివేళ తమ్ముని

కలవరింపు వినిపిస్తుంది. ఉలిక్కిపడుతుంది. తమ్ముడంటున్నాడు—

"బావా! విచారించకు అక్కదే తప్పు. నీవెలాంటి వాడవో అక్క తెలుసుకోలేకపోతోంది. వెధవ సంపదమీద వ్యామోహం అక్కకి. మరి అది పోయాకో — అప్పుడు — బుద్ధివస్తుంది అక్కకి. బావా... నేను నీదగ్గరే వుంటాను బావా" అంటూ మధు కలవరిస్తున్నాడు.

కుమారి లేచి కూర్చుంటుంది. తన కళ్ళకు పొరలు విడిపోయినట్లనిపించింది. పొరలు విడిన కండ్లతో ప్రపంచంలోకి చూస్తుంది. ఎంతమంది బీదవాళ్లులేరీ ప్రపంచంలో. అందులో ఎంతమంది సుఖంగా వుండటంలేదు. వాళ్ళయింటిముందు చెట్టుక్రింద రోజూ అడుక్కుని తెచ్చుకున్న బియ్యాన్ని వండుకుని తిని వెన్నెల్లో హాయిగా ఆనందాన్ననుభవిస్తున్న ఆ భిక్షకులామెకు కనిపించారు. ఆమెలేచి అటూ యిటూ తిరగటం మొదలు పెట్టింది. అంతక్రితంరోజున ఆ ప్రక్కనే జరిగిన ఒకవిషయం కళ్ళకు కట్టినట్లగుపడసాగింది. ఒకామె తనభర్త కారు ప్రమాదానికి గురి అయినాడని విని గుండెలు బ్రద్దలయేటట్లు ఏడవసాగింది. ఆ త్రాగుబోతు కొరకంతగా విచారించేదేమిటంటే—అన్నవారిని ఎన్ని మాటలన్నది! ఏమి చేసినా భర్తకంటే యీ ప్రపంచంలో ఎవరన్నది. శవం మీద పడి దానితో పాటు తననికూడా కాల్చివెయ్యమన్నది. అబ్బా! అంటూ ఒకసారి నిట్టూర్చింది కుమారి. వెంటనే ఏదోపిచ్చి ఆలోచన వచ్చింది. తన ప్రకాశానికెప్పుడైనా అలా ... అమ్మో! అంటూ ఒక అరుపు అరచి ఎదురుగావున్న ప్రకాశం ఫోటోను గట్టిగాపట్టుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడవడం మొదలు పెట్టింది. మధుకా కేకకి మెలకువవచ్చి ఆదృశ్యం చూస్తాడు. మధుకికూడా ఎంతో సంతోషమయింది అక్కలోని మార్పుకి.

మర్నాడు తల్లితో చెబుతుంది తన యింటికి వెళ్ళిపోతానని. ఆమెకేమీ అర్థంకాక అలానే చూస్తూ వుంటుంది. తండ్రితో చెబుతుంది. తండ్రి చిరునవ్వు నవ్వి ప్రేమతో తలనిమిరి కుమార్తెను హృదయపూర్వకంగా ఆశీర్వదిస్తాడు. ఆమె బయలుదేరుతుంది భర్త యింటికి. మధు అంటాడు—

"అక్కా! బావనింక ఎప్పుడూ విడిచిపెట్టి రాకేం. ఒంటరివాడయి పోతాడు" అని

కుమారి నవ్వి తమ్ముడ్ని దగ్గరకు తీసుకొంటుంది. "నువ్వెళ్లక్కా సాయంత్రం నేనూ నాన్నగారూ వస్తాంలే మీయింటికి. కారు పంపిస్తావా అక్కా" అంటాడు చిలిపిమధు. అందుకు కుమారి సిగ్గుపడుతుంది. తండ్రిఎండగా వుండమ్మా అన్నా వినిపించుకోకుండా తనకు భగవంతుడిచ్చిన కర్మేంద్రియాలసహాయంతో స్వగృహానికి పయనమవుతుంది మన కుమారి.

పాత్రుడుగారి

బాలసంజీవిని (Regd)

పిల్లల లివర్ అండ్ స్ప్లీన్ వ్యాధులను నివారించును

డాక్టరు పిల్లా పాపయ్య పాత్రుడు అండ్ బ్రదర్స్,

19, దక్షిణ మాడవీధి, మైలాపూరు, మదరాసు-4. Phone 71354

కుంభకోణము బ్రాంచి: 7. సారంగపాణి కోవిల తూర్పువీధి.

అన్ని మందుల షాపులలోను దొరకును.